

[Ninn-Hansen]

to punkter. Det ene var med hensyn til, at der ville blive ført indkomstpolitik her i landet, og at vi kunne hjælpe hinanden med det, men i mellemtiden har regeringen opgivet at føre indkomstpolitik.

Det anden punkt, hvor jeg var optimistisk, var med hensyn til, at regeringen – og navnlig statsministeren – ville opretholde den gode, gamle regel om, at indgåede aftaler er noget, man overholder. Også på det punkt har regeringen opgivet: den vil ikke holde en tidligere indgået aftale. Statsministeren har jo givet forklaringen: når aftalen er tre år, skal man ikke længere overholde den.

Til gengæld kan vi jo lykønske statsministeren med en anden sejr. Det er i den forløbne periode lykkedes for statsministeren at flytte arbejderbevægelsens 1½ år gamle borgerkrig fra den socialdemokratiske gruppe over til LOs forretningsudvalg. Det er bekvemt og behageligt for statsministeren, at dette er sket, men vi andre må beklage, at det har kostet så meget, at det har kostet indkomstpolitikken og et helt afgørende princip, som vi har efterlevet på Christiansborg, nemlig at forlig, der er indgået, overholder man til punkt og prikke.

Jeg ved ikke, om andre vil medvirke til, at statsministeren kan få gennemført dette aftalebrud. I arbejdsmarkedsudvalget har vi fået et bilag, nummereret som bilag 2 til beslutningsforslag nr. B 12, der er et optryk fra den udmærkede bog, der hedder Folketingsårbogen, og hvori står omtalt et bilag, der var optrykt til den betænkning, der blev afgivet vedrørende folketingsbeslutningen om indkomstpolitik for årene 1977–78 og 1978–79, en betænkning afgivet den 19. august 1976 af det politisk-økonomiske udvalg. Dette bilag har som overskrift »Aftale mellem de fire forligspartier og det konservative folkeparti«. Hr. Arne Bjerregaard gav ved førstebehandlingen en meget klar redegørelse for indholdet af forliget mellem de fire partier. For det konservative folkeparti er det afgørende, at vi fik den aftale, som jeg nu har nævnt flere gange, der blev truffet med regeringen, som en videreførelse af aftalen med det radikale venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti foruden socialdemokratiet. Jeg kender disse tre partier så godt, at jeg ved, at ingen af dem vil yde medvirken til et aftalebrud.

Vedrørende den betænkning, der er afgivet, og de ændringsforslag, der er stillet, skal jeg henvise til de bemærkninger, der før blev fremsat af hr. Christophersen, og skal yderligere tilføje, at hvis et flertal, trods den klare stilling der var imod forslaget ved første behandling, virkelig vil gennemføre oprettelsen af denne dyrtidsfond i strid med de aftaler, der blev truffet, så har det konservative folkeparti kun ét at gøre over for de mange lønmodtagere, der må se deres midler tvangsanbragt, og det er at søge at få tilslutning her i folketinget til et forslag, der går ud på, at enhver lønmodtager, hvem han eller hun end er, kan forlange pengene udbetalt fra denne fond. Det har vi stillet ændringsforslag om, og jeg opfordrer alle her i tinget til at stemme for dette ændringsforslag. Den sag drejer sig i al enkelhed om følgende: skal man give lønmodtagerne her i landet tvangsbefuld-mægtigede, eller regner vi med, at også lønmodtagerne er selvstændige mennesker, der selv må bestemme over deres formueandele? Hvis man mener det sidste, må man stemme for det ændringsforslag, vi har stillet.

Glensgård (FP):

Beslutningsforslag nr. B 12, var det bluff? Nej, formentlig ikke – rendyrket socialdemokratisk politik. Men blev det fremsat for at være et virkemiddel til at få gennemført forslaget om Lønmodtagernes Dyrtidsfond? Det var nogenlunde det, jeg hævdede ved førstebehandlingen, og hvem røg lige i gyngen? Det gjorde de radikale; direkte ned i gyngen. Salamimetoden fungerede perfekt. De radikale røg direkte med på Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Så er socialdemokraterne egentlig vældig godt tilfreds. At de har Thomas Nielsen til at stå og råbe lidt ude i kulissen, betyder ikke så meget for dem, men nu har de fået lagt op til et økonomisk demokrati, de har fået startet den centrale fond. Det er det, der er socialdemokraternes hovedmål, og det lykkedes for dem, fordi de radikale enten har været for søvnige eller har været for ivrige efter at komme ind i et forlig; jeg skal ikke tage stilling til, hvilken af de to muligheder der har været bestemmende for de radikale.

Men det er i hvert tilfælde givet, at socialdemokraterne nu har fået gennemført denne socialdemokratisk styrede fond – og at den